

Drept civil - Proba teoretica - Tribunal**1 Nulitatea absolută:**

- A. Poate fi constatată prin acordul părților și atunci când bunul care formează obiectul contractului a intrat în patrimoniul unui terț;
- B. Intervine întotdeauna pentru încălcarea dispozițiilor referitoare la capacitatea civilă;
- C. Intervine pentru lipsa cauzei.

2 Prescripția extinctivă:

- A. Poate fi invocată oricând, dacă se tinde la ocrotirea unui interes public;
- B. Invocată de un fidejutor produce efecte în privința debitorului principal;
- C. Intervenită în privința dreptului la acțiune privind creanța principală nu determină stingerea dreptului la acțiunea ipotecară.

3 Acțiunea în revendicare:

- A. Trebuie introdusă, în mod obligatoriu, de toți coproprietarii, cu excepția cazului în care, din motive obiective, nu este posibilă participarea în proces a tuturor coproprietarilor;
- B. Poate fi introdusă de oricare coproprietar;
- C. Poate fi introdusă de un coproprietar împotriva altui coproprietar.

4 Cesiunea de creanță:

- A. Este întotdeauna condiționată de notificarea debitorului;
- B. Nu are niciodată efect translativ în privința debitelor scadente la data cesiunii dar neîncasate de cedent;
- C. Nu poate opera în cazul creanței având ca obiect o obligație de a face, dacă, prin efectul transmisiunii, aceasta ar deveni, în mod substanțial, mai oneroasă.

5 În ceea ce privește filiația:

- A. Starea civilă a mamei la data nașterii copilului nu are nicio relevanță în stabilirea legăturii de filiație maternă;
- B. Actele de stare civilă sunt mijlocul exclusiv de dovadă a filiației față de mamă;
- C. Recunoașterea de maternitate nu poate produce consecințe asupra situației juridice a legăturii de filiație paternă.

6 În ceea ce privește numele copilului:

- A. În cazul dezacordului dintre părinții având nume diferite, copilul va lua numele reunite ale părinților;
- B. Numele de familie luat de primul dintre copiii soților având nume diferite se va impune ca nume de familie al următorilor copii ai soților;
- C. În toate cauzele privitoare la filiație instanța, prin hotărârea de admitere a acțiunii, este ținută să se pronunțe chiar și din oficiu cu privire la stabilirea numelui copilului.

7 În materia autorității părintești:

- A. Părintele minor care nu a împlinit vârsta de 14 ani are numai drepturile părintești cu privire la persoana copilului;
- B. Părintelui îi este permis, cu autorizarea instanței de tutelă, să garanteze obligația altuia cu bunurile copilului său minor;
- C. Părintele poate, chiar fără autorizarea instanței de tutelă, să înstrăineze bunurile copilului său minor devenite nefolositoare pentru acesta din urmă.

8 În materia opțiunii succesoriale:

- A. Exercițarea dreptului conferă opțiunii făcute caracter irevocabil, fără excepție;
- B. Renunțarea la moștenire afectată de o condiție este nulă absolut;
- C. Dreptul de opțiune succesorală, care se exercită în termen de un an de la data deschiderii moștenirii, este un termen de prescripție, susceptibil de suspendare și repunere în termen.

9 În materia compensației legale:

- A. Termenul de grație poate împiedica intervenirea compensației legale;
- B. Debitorul principal poate opune compensația pentru ceea ce creditorul datorează fidejursorului;
- C. Aceasta nu operează în ceea ce privește datoria având ca obiect restituirea bunului dat în depozit.

10 În materia restituirii prestațiilor:

- A. Creditorul poate opta între restituirea în natură sau prin echivalent;
- B. Operează pentru fiecare parte în cazul îndeplinirii condiției rezolutorii cu efect retroactiv;
- C. Ceea ce a fost prestat în temeiul unei cauze viitoare, care nu s-a împlinit, nu este supus restituirii.

11 În materia împrumutului de folosință:

- A. Comodantul trebuie să aibă calitatea de proprietar al bunului;
- B. Ca regulă, riscul pieririi fortuite este suportat de comodatari, dacă acesta folosește bunul cu altă destinație;
- C. Comodatarii poate invoca dreptul de retenție pentru obligațiile ce s-ar naște în sarcina comodantului.

12 Actele din care se nasc obligații în sarcina comunității, încheiate de unul dintre soți, după data introducerii cererii de divorț:

- A. Sunt anulabile, dacă au fost făcute în fraudă celuilalt soț;
- B. Sunt apărute de nulitate, chiar dacă au fost făcute în fraudă celuilalt soț;
- C. Sunt anulabile, chiar dacă nu au fost făcute în fraudă celuilalt soț.

13 După divorț, autoritatea părintească:

- A. Revine în comun ambilor părinți, afară de cazul în care părinții, de comun acord, decid altfel;
- B. Se împarte între părinți, potrivit înțelegerii acestora, cu aprobarea autorității tutelare;
- C. Revine în comun ambilor părinți, cu excepția cazului în care instanța decide altfel.

14 Pensia de întreținere:

- A. Se datorează de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești;
- B. Este datorată în întregime pentru perioada corespunzătoare unei rate, chiar dacă creditorul întreținerii a decedat în perioada respectivă;
- C. Nu se poate executa prin plata anticipată a unei sume globale care să acopere nevoile de întreținere ale celui îndreptățit pe o perioadă mai îndelungată sau pe întreaga perioadă în care se datorează întreținerea.

15 Sunt lovite de nulitate absolută:

- A. Actele juridice având ca obiect drepturi eventuale asupra unei moșteniri nedeschise încă, dacă prin lege nu se prevede altfel;
- B. Actele prin care se acceptă moștenirea sau se renunță la aceasta, făcute după deschiderea moștenirii;
- C. Actele prin care se înstrăinează sau se promite înstrăinarea unor drepturi dobândite la deschiderea moștenirii.

16 Vin împreună la moștenirea defunctului:

- A. Fiul defunctului și nepotul de fiu predecedat dezmoștenit de tatăl său;
- B. Nepotul de fiu predecedat și fratele defunctului;
- C. Sora și bunica defunctului.

17 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit astfel:

- A. Dreptul de proprietate asupra construcției edificate nelegal, chiar recunoscut prin hotărâre judecătorească definitivă, nu poate fi opus autorităților publice;
- B. Dispoziția entității notificate care se emite în executarea unei hotărâri judecătorești nu poate face obiectul controlului de legalitate din partea prefectului, deoarece această dispoziție nu a fost întocmită în baza unei evaluări proprii a autorității administrative notificate potrivit dispozițiilor Legii nr. 10/2001;
- C. A admite că este posibilă compensația convențională cu privire la creanțele de întreținere stabilite în sarcina părinților divorțați, când fiecareia i s-au încredințat copii spre creștere și educare, echivalează cu a admite posibilitatea părintelui de a renunța la pensia de întreținere convenită copilului său.

18 Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale a României, dispozițiile art. 29 alin. 1 lit. d) teza a doua din Legea cadastrului și publicității imobiliare nr. 7/1996, care impun ca actul autentic notarial să fie încheiat de un notar public în funcție în România:

- A. Sunt neconstituționale;
- B. Sunt constituționale în măsura în care nu se aplică actelor notariale încheiate în țări care au aderat la Convenția cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961, și în țări cu care România are încheiate convenții, tratate sau acorduri privind asistența juridică în materie civilă, care prevăd scutirea de orice legalizare;
- C. Sunt constituționale căci impunerea prin art. 29 alin. (1) lit. d) teza finală din Legea nr. 7/1996 a condiției ca actul autentic notarial să fie autentificat de un notar public în funcție în România nu contravine obligației de a scuti supralegalizarea actelor care urmează să fie prezentate pe teritoriul României, obligație asumată de statul român prin Convenția cu privire la suprimarea cerinței supralegalizării actelor oficiale străine, adoptată la Haga la 5 octombrie 1961.

19 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că:

- A. Pentru aprecierea existenței unei „necesități sociale imperioase” care să justifice existența unei ingerințe în exercitarea libertății de exprimare, este necesar să se facă distincția clară între fapte și judecăți de valoare;
- B. În conținutul noțiunii de „viață privată” nu pot fi incluse „activitățile profesionale” sau „activitățile desfășurate într-un context public”;
- C. O constatare cuprinsă în motivarea unei hotărâri judecătorești definitive, care nu a fost casată sau atacată, potrivit căreia naționalizarea bunului a fost ilegală, nu echivalează cu recunoașterea, cu efect retroactiv, a faptului că reclamantii dețineau un titlu de proprietate asupra bunului respectiv, chiar dacă aceștia îndeplineau condițiile legale necesare pentru a avea dreptul să solicite acordarea de măsuri reparatorii.

20 Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene:

- A. Respectarea obiectivului Regulamentului 650/2012 de a permite moștenitorilor să facă declarații privind renunțarea la succesiune în statul membru al reședinței lor obișnuite implică faptul că acești moștenitori nu trebuie să îndeplinească alte formalități în fața instanțelor judecătorești din alte state membre decât cele prevăzute de legea statului membru în care se face o asemenea declarație, pentru ca astfel de declarații să fie considerate valabile;
- B. Ultima teză a considerentului (32) al Regulamentului nr. 650/2012 trebuie interpretată în sensul că revine instanței în fața căreia o persoană a făcut declarația privind renunțarea la succesiune sarcina de a îndeplini demersurile necesare pentru ca instanța competentă să hotărască cu privire la succesiune să ia cunoștință de existența unei declarații valabile;
- C. Articolele 4, 5, 7 și 22, precum și articolul 83 alin. 2 și 4 din Regulamentul nr. 650/2012 trebuie interpretate în sensul că voința lui de cuius și acordul dintre succesibili săi nu este suficientă pentru a conduce la stabilirea unei alte instanțe competente în materie de succesiuni și la aplicarea unei alte legi succesoriale a unui stat membru decât cele care ar rezulta din aplicarea criteriilor stabilite de acest regulament.

21 În legătură cu modul în care se consemnează depoziția martorului se aplică legea de la data:

- A. administrării probei;
- B. nașterii raportului juridic dedus judecății;
- C. introducerii cererii de chemare în judecată prin care s-a solicitat proba cu martori.

22 Este incompatibil absolut:

- A. judecătorul care, pronunțând o hotărâre asupra fondului în primă instanță, este chemat să rejudece aceeași cauză ca urmare a trimiterii spre rejudecare, în urma admiterii căii de atac, pe motiv că judecata la prima instanță a avut loc fără legala citare a părților;
- B. judecătorul care urmează a se pronunța pe fond după ce a invocat din oficiu excepția de necompetență absolută, pe care ulterior a respins-o;
- C. judecătorul care, după ce a pronunțat o hotărâre prin care a soluționat cauza în fond este chemat a judeca aceeași pricină după trimiterea spre rejudecare, chiar dacă este chemat să se pronunțe asupra altor chestiuni decât cele dezlegate de instanța de apel sau, după caz, de recurs.

23 Acțiunea în revendicare a unui teren îndreptată împotriva unei persoane juridice de drept privat:

- A. se poate face și la instanța locului unde ea are un dezmembrământ fără personalitate juridică;
- B. se introduce numai la instanța în a cărei circumscripție este situat imobilul;
- C. este de competența exclusivă a instanței în circumscripția căreia societatea își are sediul principal.

24 Excepția de necompetență teritorială:

- A. în cazul unei cereri formulate de un profesionist împotriva unui consumator, la o altă instanță decât cea a domiciliului consumatorului, poate fi invocată chiar și de instanță, din oficiu;
- B. atunci când unul dintre părți a fost chemat în judecată numai în scopul sesizării instanței competente pentru el, poate fi invocată la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, de oricare dintre părți sau de instanță din oficiu;
- C. nu poate fi invocată de partea care a făcut cererea la o instanță necompetentă, chiar dacă necompetența este de ordine publică;

25 În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că:

- A. garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului nu se aplică în materia executării silit;
- B. în cazul în care administrația refuză sau omite să execute, sau execută tardiv, garanțiile prevăzute de art. 6, de care a beneficiat justițiabilului pe parcursul etapei judiciare a procedurii, își pierde orice rațiune de a fi;
- C. persoana în favoarea căreia s-a pronunțat o hotărâre împotriva statului are obligația de a iniția o procedură distinctă pentru a obține executarea silită, conform dispozițiilor naționale.

26 Nulitatea actelor de procedură este necondiționată de vătămare:

- A. în cazul nulităților expres prevăzute de lege;
- B. în cazul cerințelor legale intrinseci actului de procedură;
- C. în cazul nerespectării normelor de competență teritorială exclusivă.

27 Decăderea:

- A. reclamantului din dreptul de a modifica cererea de chemare în judecată poate fi invocată doar de către pârât, la primul termen de judecată;
- B. nu intervine atunci când partea nu îndeplinește obligațiile stabilite de instanță privind avansarea cheltuielilor referitoare la administrarea probelor, dacă prin aceasta nu se amână judecata;
- C. din dreptul de a invoca nerespectarea normelor privind competența teritorială de ordine publică intervine dacă pârâtul nu a invocat excepția necompetenței prin întâmpinare.

28 Cererea reconvențională:

- A. se respinge ca inadmisibilă, dacă numai cererea principală este în stare de a fi judecată;
- B. se depune, întotdeauna, sub sancțiunea decăderii, cel mai târziu la primul termen de judecată;
- C. a reclamantului la cererea reconvențională a pârâtului inițial este inadmisibilă.

29 Instanța nu poate încuviința proba cu interogatoriul, în situația în care:

- A. intervenientul principal solicită încuviințarea acestei probe la primul termen de judecată ulterior admiterii în principiu a cererii de intervenție;
- B. reclamantul solicită încuviințarea acestei probe la ultimul termen de judecată, anterior deschiderii dezbaterilor în fond, existând acordul expres al celorlalte părți;
- C. se solicită această probă pentru dovedirea motivelor de recuzare.

30 Instanța poate reveni asupra probei testimoniale încuviințate:

- A. în situația în care, după administrarea probei cu interogatoriu, apreciază că aceasta nu mai este necesară;
- B. în situația în care martorul nu s-a putut prezenta la termenul la care a fost citat și a dovedit cu acte medicale imposibilitatea prezentării la acel termen de judecată;
- C. în situația în care partea se obligă să aducă martorul la termen și, în mod imputabil, nu își îndeplinește această obligație.

31 Instanța va dispune repunerea pe rol a cauzei:

- A. în situația în care, după închiderea dezbaterilor, unul din judecătorii care a luat parte la judecată a promovat la instanța superioară până la momentul pronunțării hotărârii;
- B. dacă, în timpul deliberării, constată că are nevoie de lămuriri noi;
- C. dacă, în termenul de amânare a pronunțării, partea care a pretins cheltuieli de judecată depune dovada existenței și întinderii acestora.

32 Nu se poate formula recurs:

- A. împotriva unei hotărâri date în apel ce privește o cerere de evacuare;
- B. împotriva unei hotărâri date ca urmare a renunțării la dreptul pretins, dacă hotărârea este pronunțată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- C. împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, dacă încheierea de suspendare a fost pronunțată de instanță într-o cauză în care hotărârea ce urmează a se da asupra fondului este definitivă.

33 Perimarea cererii de chemare în judecată:

- A. nu poate fi constatată cât timp durează suspendarea judecării, pronunțată de instanță în cazurile prevăzute la 411 alin.1 pct.2 Cpc, iar părțile nu cer repunerea pe rol;
- B. nu poate fi ridicată pentru prima oară în instanța de apel;
- C. se constată prin hotărâre definitivă, dacă aceasta e pronunțată de o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

34 Poate declara apel principal:

- A. reclamantul, în situația în care prima instanță a omis să se pronunțe asupra cererii sale de acordare a cheltuielilor de judecată;
- B. procurorul care a participat la judecată în procesul civil, deși participarea acestuia nu era obligatorie potrivit legii;
- C. partea care a executat parțial hotărârea de primă instanță, deși aceasta nu era susceptibilă de executare provizorie, cu privire la dispozițiile executate, dar pe care le consideră nelegale.

35 Este admisibilă proba cu martori:

- A. în cazul în care legea cere forma scrisă pentru validitatea unui act juridic, dacă partea dovedește că s-a aflat în imposibilitate morală de întocmire a unui înscris;
- B. contra unui profesionist, pentru dovada oricărui act juridic, indiferent de valoarea lui, dacă a fost făcut de acesta în exercițiul activității sale profesionale, în afară de cazul în care legea specială cere probă scrisă;
- C. în cazul în care, deși pentru validitatea unui act juridic legea cere forma scrisă, părțile convin tacit să folosească această probă.

36 În jurisprudența sa constantă, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că:

- A. în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.28 din OUG 80/2013, scutirea de plata taxei judiciare de timbru în calea de atac beneficiază oricărui dintre părți;
- B. dispozițiile art.453 Cpc nu sunt aplicabile în cauzele având ca obiect pretenții constând în cheltuieli de judecată generate de un alt litigiu soluționat definitiv;
- C. în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 61 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă coroborate cu prevederile art. 32 și ale art. 33 din același cod, terțul care intervine în proces trebuie să justifice un interes propriu.

37 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională, a apreciat că:

- A. stabilirea hotărârilor judecătorești susceptibile de recurs trebuie să țină cont de natura acestui remediu procesual, precum și de calitatea părților în proces și valoarea obiectului litigiului;
- B. legiuitorul are libertate deplină de apreciere în a institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului și a reglementa situațiile în care nu se poate formula recurs;
- C. legiuitorul poate institui un tratament juridic diferit pentru exercitarea căii de atac a recursului, reglementând anumite situații în care nu se poate formula recurs, însă aceste tratamente juridice diferite nu pot fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice în mod obiectiv și rațional.

38 În jurisprudența sa cu privire la titlul executoriu european pentru creanțele necontestate, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că:

- A. o hotărâre pronunțată într-o cauză judecată în lipsă nu poate fi certificată ca titlu executoriu european;
- B. în cazul în care o instanță nu poate să obțină adresa părâtei, nu se poate certifica drept titlu executoriu european o hotărâre judecătorească privind o creanță, pronunțată în urma unei ședințe de judecată la care nu s-au prezentat nici pârâta, nici curatorul desemnat în vederea procedurii;
- C. o hotărâre pronunțată într-o cauză judecată în lipsă în cazul imposibilității de a afla adresa pârâtului poate fi certificată ca titlu executoriu european.

39 În cazul rejudecării după casare, cu reținere sau cu trimitere:

- A. se pot administra doar probele dispuse de instanța de casare;
- B. instanța de fond va judeca din nou, în limitele casării și ținând seama de toate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată;
- C. când hotărârea a fost casată pentru încălcarea regulilor de procedură, toate actele de procedură efectuate sunt considerate nule de drept.

40 Încheierea prin care s-a respins recuzarea de către curtea de apel ca instanță de recurs:

- A. nu este supusă niciunei căi de atac, fiind pronunțată de curtea de apel, ca ultimă instanță;
- B. poate fi atacată în termen de 5 zile de la comunicarea acestei încheieri la Înalta Curte de Casație și Justiție, separat de hotărârea de fond;
- C. poate fi atacată la Înalta Curte de Casație și Justiție în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii definitive.

41 În jurisprudența Curții Constituționale a României s-a stabilit că:

- A. Interpretarea art. 41 alin. (1) din Legea nr. 165/2013 dată prin Decizia nr. 40 din 14 noiembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu contravine art. 15 alin. (1) și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât nu afectează dreptul de proprietate privată al titularilor unui titlu de despăgubire care nu și-au exprimat dreptul de opțiune în privința modalității de despăgubire, în condițiile incerte de până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013;
- B. Valorizarea diferențiată a antecontractelor de vânzare, respectiv în funcție de criteriul formei încheierii actului, este fundamentată pe diferențierea de esență care există între acestea derivând din efectele generate de cele două tipuri de antecontracte și exclude, astfel, reținerea unui tratament juridic diferit între persoane care au încheiat antecontracte de vânzare având ca obiect terenuri agricole situate în extravilan;
- C. Sintagma „după obținerea cetățeniei române de către persoanele respective“ din cuprinsul art. II alin. (4) din titlul II al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 184/2002 este neconstituțională în măsura în care se aplică cetățenilor străini și apatrizilor care îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 44 alin. (2) fraza a doua din Legea fundamentală.

42 În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut astfel:

- A. Constatarea împrejurării că debitorul donator a înstrăinat unicul său bun imobil, în timpul executării silite, prin act cu titlu gratuit, nedobândind în patrimoniu o valoare de înlocuire a bunului din care să procedeze la achitarea datoriei, este suficientă pentru a se aprecia că, în această modalitate, acesta a cauzat, cu bună știință, un prejudiciu creditorului, căruia i-a micșorat substanțial garanția îndeplinirii creanței sale;
- B. Mandatul fără reprezentare este echivalent simulației prin interpunere de persoane sau un caz particular al acesteia;
- C. Plata avansului din prețul convenit al vânzării, efectuată la data încheierii promisiunii de vânzare-cumpărare, reprezintă un veritabil act de executare a acesteia, neputând fi considerată doar o clauză anticipatorie a viitorului contract de vânzare, întrucât promisiunea de vânzare poate da naștere, în sarcina părților, nu doar unei obligații de a face, respectiv, de a depune toate diligențele pentru perfectarea contractului la care s-au angajat, ci și altor contraprestații la care părțile s-au angajat, cum este plata avansului din prețul convenit.

43 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului B. - Secția Civilă, la data de 02.09.2018, reclamantul F.A. a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâta Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor (C.N.C.I), ca prin hotărârea ce se va pronunța să se soluționeze pe fond dosarul administrativ nesoluționat de C.N.C.I. în termenul legal, astfel: să se dispună validarea Dispoziției nr. xx/23.01.2010 emisă de Primarul General al Municipiului B. prin care s-a soluționat notificarea pentru imobilul situat în municipiul B., str. A.D. nr. 17, compus din teren în suprafață de 230 mp și construcție demolată în suprafață de 130 mp; să se dispună acordarea de măsuri reparatorii în condițiile art. 35 din Legea nr. 165/2013, pentru imobilul ce face obiectul Dispoziției menționate; să fie obligată pârâta să emită decizia de compensare, în conformitate cu dispozițiile art. 21 din Legea 165/2013.

În motivarea cererii sale, reclamantul a arătat, în esență, că notificarea prin care a solicitat acordarea de măsuri reparatorii în echivalent pentru imobilul anterior indicat, dobândit de el prin actul de vânzare cumpărare autentificat de fostul Notariat de Stat în anul 1949 și trecut în proprietatea statului în baza Decretului nr. 92/1950, a fost soluționată favorabil, prin Dispoziția menționată, în sensul propunerii acordării de măsuri reparatorii în echivalent, constând în diferența dintre despăgubirile încasate și valoarea de piață a imobilului.

Pârâta C.N.C.I. a formulat întâmpinare prin care a solicitat admiterea doar în parte a cererii, argumentând, în esență, astfel: reclamantul nu este îndreptățit la obținerea întregului quantum al măsurilor compensatorii, ci urmează a fi aplicate dispozițiile art. 24 alin. 2, respectiv alin. 4, după caz, din Legea nr. 165/2013, având în vedere că, prin contractual de cesiune autentificat sub nr. NZ/10.12.2010, în care nu este specificat un preț al cesiunii, reclamantul a cesionat către cesionarul W.E. cota de 20% din dreptul la măsurile compensatorii ce se vor stabili pentru imobilul obiect al Dispoziției emise de entitatea notificată.

Reclamantul a formulat răspuns la întâmpinare prin care a solicitat respingerea apărărilor formulate de pârâtă, învederând că prin actul juridic intitulat Tranzacție, autentificat sub nr. zz/07.02.2014, a convenit cu cesionarul W.E. desființarea retroactivă a contractului de cesiune și repunerea părților în situația anterioară, astfel că este îndreptățit la obținerea întregului quantum al măsurilor compensatorii ce se vor stabili prin expertiza pe care instanța o va administra în cauză.

Prin sentința civilă nr. anm/20.06.2020, Tribunalul B. - Secția civilă a admis cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată, reținând, în esență, că reclamantul este îndreptățit la întregul quantum al măsurilor compensatorii, stabilit prin raportul de expertiză depus la dosarul cauzei de către expertul desemnat, având în vedere tranzacția semnată de părțile contractului inițial de cesiune.

Împotriva sentinței a declarat apel pârâta C.N.C.I., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, în susținerea apelului fiind reluate apărările formulate prin întâmpinarea depusă la prima instanță, inclusiv temeiul de drept al acestora.

Soluționând apelul, instanța de apel:

- A. Va respinge apelul ca nefondat, reținând aplicarea corectă de către tribunal a prevederilor art. 35 alin. 3, art. 24 alin. 1 din Legea nr. 165/2013;
- B. Va admite apelul, va schimba în parte sentința apelată în sensul că va admite în parte cererea reclamantului, reținând că acesta este îndreptățit la un quantum plafonat al măsurilor compensatorii, potrivit art. 24 alin. 4 din Legea nr. 165/2013, din conținutul contractului de cesiune inițial nerezultând prețul plătit reclamantului cedent;
- C. Va respinge apelul ca nefondat, reținând că aplicarea dispozițiilor art. 24 alin. 4 din Legea nr. 165/2013 ar conduce la nesocotirea dreptului reclamantului la o reparație integrală.

44 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătorei Z. - Secția civilă, la data de 18.10.2019, reclamantul S.B. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul B.C., obligarea acestuia din urmă la plata sumei de 60.000 lei, reprezentând contribuția reclamantului la edificarea casei de locuit în care, în prezent, locuiește pârâtul.

În drept, reclamantul și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 1345 Cod civil.

Pârâtul a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune, arătând, în principal, că lucrările de construire au fost finalizate în toamna anului 2010, moment de la care a început să curgă termenul de prescripție, care era astfel împlinit la data înregistrării cererii de chemare în judecată. În subsidiar, pârâtul a arătat că termenul de prescripție curge de la data introducerii acțiunii prin care el a solicitat evacuarea reclamantului din imobilul în discuție, în luna iunie a anului 2016.

Prin răspunsul la întâmpinare, reclamantul a arătat că prescripția dreptului la acțiunea întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză nu începe să curgă din toamna anului 2010, o dată cu definitivarea lucrărilor la imobil și nici de la data promovării acțiunii în evacuarea sa, ci din luna octombrie a anului 2017, când a părăsit imobilul, urmare a pronunțării hotărârii judecătorești prin care s-a dispus evacuarea sa din imobil.

Prima instanță, prin sentința pronunțată, a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune și a respins acțiunea reclamantului, ca prescrisă, reținând că termenul de prescripție de 3 ani a început să curgă din toamna anului 2010, o dată cu finalizarea lucrărilor la imobilul descris prin cererea de chemare în judecată. În soluționarea excepției, prima instanță a mai reținut, din probatoriul administrat, faptul edificării casei pârâtului în anul 2010, aspect necontestat de către reclamant, precum și împrejurarea că toată contribuția acestuia din urmă, a cărei contravaloare o solicită, a fost prestată în cursul anului 2010.

Împotriva sentinței judecătorei, reclamantul a declarat apel, criticând soluția asupra excepției prescripției dreptului material la acțiune.

Soluționând apelul, instanța de apel:

- A. Va admite apelul, va anula sentința primei instanțe și, față de solicitarea expresă a apelantului reclamant, va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe, reținând că în mod greșit prima instanță a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune;
- B. Va respinge apelul, ca nefondat, păstrând soluția primei instanțe, cu motivarea că termenul de prescripție a început să curgă de la data promovării acțiunii privind evacuarea reclamantului, respectiv luna iunie a anului 2016;
- C. Va respinge apelul, ca nefondat, păstrând soluția primei instanțe, cu motivarea că termenul de prescripție a început să curgă din toamna anului 2010, o dată cu finalizarea lucrărilor la imobilul descris prin cererea de chemare în judecată.

- 45 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoria B. - Secția civilă, la data de 02.07.2017, reclamanta A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Municipiul B. prin Primar, obligarea pârâțului la repararea prejudiciului, constând în suma de 50.000 euro, în echivalent lei la data plății, cauzat prin refuzul emiterii documentelor de punere în posesie asupra imobilului situat în municipiul B., în urma căruia reclamanta a fost lipsită de posibilitatea exercitării dreptului de posesie și folosință asupra imobilului menționat, în perioada 02.07.2014 - 03.04.2017, acesta fiind intervalul cuprins între data la care Municipiul B., prin Primar, a emis Dispoziția nr. xxx/02.07.2014 de restituire în natură a bunului și data încheierii protocolului de predare-primire al acestuia. În drept, acțiunea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 1381, art. 1385 Cod civil. Prin sentința nr. abc/14.12.2018, Judecătoria B. - Secția civilă a admis acțiunea, astfel cum a fost formulată de reclamanta A. în contradictoriu cu pârâțul Municipiul B. prin Primar. Împotriva sentinței a formulat apel pârâțul Municipiul B. prin Primar susținând încălcarea de către prima instanță a dispozițiilor art. 1349, art. 1357 și următoarele Cod civil coroborate cu art. 40 din Legea nr. 10/2001. A susținut pârâțul că motivul pentru care reclamanta a cerut daunele-interese este dat de refuzul emiterii documentelor de punere în posesie, aspect ce a condus la crearea prejudiciului „datorat imposibilității folosirii imobilului în discuție”. Împiedicarea reclamantei de a se folosi de imobil nu a fost cauzată de acțiunile ori inacțiunile pârâțului, ci de culpa, respectiv acțiunea de ocupare fără drept a imobilului de către numitul C.S. (chiriașul imobilului la data emiterii dispoziției primarului de restituire a imobilului), motiv pentru care reclamanta a și fost nevoită să-l acționeze în judecată pentru evacuare. Executarea sentinței pronunțate în dosarul menționat, prin evacuarea persoanei ce ocupa imobilul reclamantei, a fost încuviințată de Judecătoria B., în dosarul nr. xy/z/2016. În aceste condiții, fapta ilicită prejudiciabilă invocată de reclamantă nu a constat în întârzierea întocmirii scriptice de către instituția pârâtă a protocolului de predare-preluare a imobilului către reclamantă, ci în fapta numitului C.S. de a ocupa imobilul devenit proprietatea reclamantei prin restituire în temeiul Legii nr. 10/2001.
- Soluționând apelul, instanța de apel:**

- A. Va respinge apelul, ca nefondat, reținând că dispozițiile art. 40 din Legea nr. 10/2001 sancționează pe deținătorul imobilului care nu întocmește protocolul de predare-primire în termen de 30 zile de la rămânerea definitivă a dispoziției de restituire, obligându-l ca atare la plata contravalorii lipsei de folosință pe fiecare zi de întârziere, independent de alte circumstanțe sau împrejurări de fapt. Nesocotindu-și obligația legală ce îi revine, de predare efectivă a bunului, pe baza protocolului prevăzut de lege, instituția pârâtă a împiedicat desăvârșirea situației juridice a imobilului, făcând posibilă exercitarea folosinței asupra acestuia de altcineva decât proprietarul;
- B. Va admite apelul, va schimba în tot sentința, în sensul respingerii cererii reclamantei, reținând lipsa unei fapte ilicite prejudiciabile în sarcina pârâțului;
- C. Va admite apelul, va schimba în tot sentința, în sensul respingerii cererii reclamantei, reținând lipsa culpei pârâțului pentru neîntocmirea protocolului de predare-primire în termen de 30 zile de la rămânerea definitivă a dispoziției de restituire.

46 Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoria Sector 3 București la data de 18.07.2013, reclamanta A. a solicitat, contradictoriu cu pârâții B., C., Comisia Județeană Iași pentru stabilirea dreptului de proprietate: să se constate deschisă succesiunea de pe urma defunctei D., decedată la data de 18.09.1986, cu ultim domiciliu în București, sector 3; să se constate că de pe urma defunctei D. a rămas ca unic moștenitor defuncta E., decedată la data de 03.09.2000, în calitate de moștenitor testamentar, în baza testamentului autentificat la 06.02.1986 de fostul Notariat Local de Stat al Sectorului 1 București și, în consecință, constarea calității de moștenitor testamentar al ei de urma defunctei E. - în baza certificatului de moștenitor testamentar emis de BNP X. la data de 18.09. 2000 - defunctă care, la rândul ei, este moștenitoarea testamentară a defunctei D.; să se constate nulitatea absolută - pentru fraudă la lege - a certificatului de calitate de moștenitor nr. xx2 din 06.12.2006, emis de Biroul Notarial Y. pe numele defunctului F., decedat la data de 29.03.2001, în calitate de moștenitor legal al defunctei D.; anularea actelor subsecvente întocmite ori emise în baza certificatului de calitate de moștenitor nr. xx2 din 06.12.2006, respectiv, titlul de proprietate nr. xxx05 din 03.11.2011 emis pe numele pârâtului B. de Comisia Județeană Iași pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, pentru o suprafață de teren de 18 ha 2.070 mp, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale încheiat între pârâții B., în calitate de vânzător și C., în calitate de cumpărător, autentificat sub nr. xxx0/2011 de BNPA Z., al cărui preț a fost de 210.000 euro, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesoriale încheiat între pârâții B., în calitate de vânzător și C., în calitate de cumpărător, autentificat sub nr. xx0/2012 de BNPA Z, al cărui preț a fost de 100.000 euro. La data de 27.11.2013, reclamanta a formulat cerere completatoare, solicitând instanței și anularea contractului de partaj voluntar intervenit între pârâții B. și C., autentificat sub nr. xx7/2013 privitor la ieșirea pârâților din indiviziune asupra terenului în suprafață de 18 ha 2.070 mp, atribuit pârâtului B. de Comisia Județeană Iași pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor prin titlul de proprietate nr. xxx05/2011, partaj în urma căruia pârâtul B. a dobândit în proprietate exclusivă terenul în suprafață totală de 10.000 mp situat în Iași.

Prin sentința nr....din 26.02.2015, Judecătoria Sector 3 București a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București, raportat la împrejurarea că ultimul domiciliu al defunctei D. a fost în București și la faptul că valoarea cererii depășește 200.000 lei.

Prin sentința nr....din 12.06.2015, Tribunalul București, Secția a V-a civilă a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Iași, reținând că, raportat la faptul că niciunul dintre pârâți nu are domiciliul în raza teritorială a acestei instanțe și la faptul că obiectul material al cererii, respectiv imobilul în litigiu, se află situat în județul Iași, competent material să soluționeze cauza este Tribunalul Iași, în cauză fiind incidente dispozițiile art. 107 și 112 NCPC.

Prin sentința nr.,,, din 08.12.2015, Tribunalul Iași, Secția I civilă a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoria Sector 3 București, a constatat ivit conflictul negativ de competență și a înaintat cauza la Înalta Curte de Casație și Justiție, reținând că singura instanță competentă teritorial pentru acțiunile având ca obiect stabilirea calității de moștenitor și anularea certificatului de moștenitor este, potrivit art. 118, art.129 alin. (2), art. 131 NCPC, instanța de la ultimul domiciliu al defunctei, în speță, Judecătoria Sector 3 București.

Soluționând conflictul de competență, Înalta Curte va stabili competența de soluționare a cauzei în favoarea:

- A. Tribunalului București, în temeiul art. 118 NCPC, coroborate cu dispozițiile art. 94 alin. (1) lit. k) NCPC, art. 99 alin. (2) NCPC;
- B. Tribunalului Iași, în temeiul dispozițiilor art. 107 și 112 NCPC;
- C. Judecătoria Sector 3 București, în temeiul art. 118 NCPC.

47 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului X sub nr. 300/n/21.03.2022 reclamantul A a chemat în judecată pârâta Y S.A. solicitând obligarea acesteia la plata sumei de 25.000 lei reprezentând cheltuieli de judecată generate de litigiul din dosarul 100/n/15.06.2020 soluționat definitiv prin decizia curții de apel 10/14.05.2021, precum și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată reprezentând taxă judiciară de timbru în sumă de 1355 lei și onorariu avocat din prezentul litigiu în sumă de 5.000 lei.

Prin întâmpinare pârâta a invocat excepția necompetenței materiale a tribunalului și a solicitat declinarea la Judecătoria Z, față de valoarea obiectului acțiunii.

Prin încheierea din data de 08.06.2022 tribunalul a respins excepția necompetenței materiale invocată de pârâta prin întâmpinare, motivând că aparține tribunalului competența materială de soluționare a cauzei întrucât aceasta este instanța care a soluționat primul litigiu în fond.

Prin sentința nr. 20/10.08.2022 tribunalul a admis acțiunea, a obligat pârâta la plata către reclamant a sumei de 25.000 lei, cu titlu de despăgubire și a respins cererea reclamantei privind obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, în sumă totală de 6.355 lei.

Împotriva încheierii din data de 08.06.2022 și a sentinței nr. 20/10.08.2022 au formulat apel ambele părți.

Ce va decide Curtea de apel?

- va admite apelurile, va anula încheierea și sentința atacate și va trimite cauza Judecătoriei Z competentă material să soluționeze cauza;
- va respinge apelurile, ca nefondate;
- va respinge apelul formulat de apelantă-pârâta, va admite apelul formulat de apelantul-reclamant, va schimba în parte sentința atacată și va obliga pârâta la plata către reclamant a sumei de 6.355 lei, reprezentând cheltuieli de judecată efectuate la fond.

48 La data de 11.05.2015, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 666 din C.proc.civ., cu privire la care a decis următoarele:

- a respins excepția de neconstituționalitate pe considerentul că executorul judecătoresc nu face parte din autoritatea judecătorească, iar activitatea sa se află sub coordonarea și controlul Ministerului Justiției;
- a admis excepția de neconstituționalitate, cu motivarea că prin adoptarea unei soluții legislative similare cu cea declarată neconstituțională, s-a încălcat regula de principiu potrivit căreia respectarea jurisprudenței Curții Constituționale constituie una dintre valorile care caracterizează statul de drept, iar obligațiile constituționale care rezultă din jurisprudența sa circumscriu cadrul activității legislative viitoare;
- a respins excepția de neconstituționalitate, cu motivarea că competența executorului judecătoresc de a verifica dacă o hotărâre judecătorească constituie titlu executoriu se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului de a stabili regulile de procedură în materia executării silite.

49 Prin sentința nr. x din 31.05.2021 pronunțată de Tribunalul Constanța a fost respinsă acțiunea formulată de reclamanta Y ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamanta Y invocând nerespectarea regulilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității, încălcarea autorității de lucru judecat a sentinței nr. z din 04.11.2020 pronunțată de Tribunalul Călărași, deși prin această sentință nu s-a rezolvat fondul cauzei, și aplicarea greșită a normelor de drept material, motive de casare prevăzute de dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 5, pct. 7 și pct. 8 Cod procedură civilă.

Prin decizia nr. xx din 15.09.2021 pronunțată de Curtea de Apel Constanța a fost respins ca nefondat recursul reclamantei, instanța de control judiciar reținând că toate motivele de casare invocate de recurentă sunt neîntemeiate.

La data de 28.09.2021, reclamanta a formulat cerere de revizuire împotriva acestei decizii, în baza dispozițiilor art. 509 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, invocând încălcarea autorității de lucru judecat a sentinței nr. z din 04.11.2020 pronunțată de Tribunalul Călărași, rămasă definitivă prin nerecurare.

Instanța investită cu soluționarea cererii de revizuire:

- va respinge cererea de revizuire reținând că autoritatea de lucru judecat a fost analizată de instanța de recurs;
- va respinge cererea de revizuire reținând că prin sentința pronunțată de Tribunalul Călărași nu s-a rezolvat fondul cauzei;
- va admite cererea de revizuire în măsura în care cele două hotărâri judecătorești sunt potrivnice și sunt pronunțate în aceeași pricină.

- 50 Prin acțiunea introdusă la Tribunalul Vaslui, reclamanta Z a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Y, anularea contractului nr. y din 03.06.2019.
Prin sentința nr. x din 02.02.2021 pronunțată de Tribunalul Vaslui a fost respinsă în tot acțiunea formulată de reclamanta Z ca neîntemeiată.
Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta Z.
Intimata Y a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat și apel incident împotriva considerentelor sentinței, arătând că, deși soluția pronunțată este corectă, considerentele acesteia cuprind erori factuale evidente.
Investită cu soluționarea apelurilor, Curtea de Apel Iași a respins apelul reclamantei ca nefondat, reținând că instanța de fond a soluționat în mod temeinic și legal cauza.
Curtea de Apel Iași a respins apelul incident:
- A. ca inadmisibil, având în vedere că apelul a fost formulat numai împotriva considerentelor sentinței pronunțate de instanța de fond, netinzând la schimbarea soluției;
 - B. ca rămas fără efect, având în vedere respingerea ca nefondat a apelului principal;
 - C. ca lipsit de interes, având în vedere că instanța de fond a respins în tot acțiunea formulată de reclamantă.